

17-06-1991

De Eindeloze Beperking

Het Oosterlicht, dat mijn oog verblindt,
brengt mij van de nacht het kind,
waarop ik inpak, instap, ingetogen wegga.
En Passant neem ik bij de bank op mijn krediet
en waarheen ik ga? Ik weet het niet.

Ik kom aan –maar ik ben nog niet aangekomen- in Biarritz.
Ik weet niet wat, maar ik vind er iets.
Maar nog vind ik geen rust,
ik ga verder, rijd door tot de kust.
Hier kom ik bij een grens, waarover ik niet kan gaan,
Daarop ga ik met ontblote voeten in de branding staan.
Ik zie de niet als zodanig herkenbare beperking van de zee: de horizon.
Ik haastte me, ging weg, zo snel ik kon.

Ik ben tot Gibraltar doorgereden
en werd daar wederom door water afgesneden.
Op mijn terugweg door de Pyreneeën stond ik stil
en hoorde er van de stilte de onhoorbaar maar luide gil.
Ik zag de begrenzing van de toppen door de lucht
en reed verder op mijn vlucht.

Verlost van mijn dromen, ben ik tenslotte thuis aangekomen.
Het was inmiddels nacht,
ik had gevonden wat ik zocht en sliep zacht.

Wat ik zocht kon ik niet vinden in atlassen, encyclopedieën of woordenboeken,
maar ik heb gevonden wat ik poogde te zoeken.

Marcus Rolloos

Op dit gedicht berust copyright. Zonder toestemming mag dit gedicht niet elders worden gepubliceerd. Toestemming kunt u vragen door een e-mail te sturen aan marcus@rolloos.nl of te bellen met 0653161877.